

så ubehageligt, som hvis man tager deres penge ved at gældsætte landet.

Så er der en tredje grund, og det er den sikkerhedspolitiske. Måske vil man om nogle år sige, at det her i virkeligheden var begyndelsen til en sikkerhedspolitisk drøftelse, for det drejer sig om vores allesammens sikkerhed.

Vi har fået et nyt sikkerhedsbegreb, ingen tvivl om det: Hvis vi skal opretholde et ordentligt liv og leve trygt, skal vi da sørge for, at vi kan gøre det uden at blive plaget af klimaforandringer som følge af en gal miljøpolitik. Og vi ved, at mange steder i verden har netop miljøødelæggelser givet anledning til krige. Det kan være krige om vandressourcer, eller krigene kan føre til folkevandringer på grund af hungersnød eller befolkningsproblemer.

Den fjerde grund, jeg vil fremhæve, er selvfølgelig, at vi har nogle industriinteresser, vi gerne vil varetage. En del af vores levegrundlag er, at der en måde for os at tjene penge på. Og det at opbygge en række miljøprodukter, som vi kan sælge til den store verden, er noget, som mange i dansk industri og håndværk har satset på, og her vil vi gerne være med til at skaffe dansk erhvervsliv ekstra ordrer, for som jeg nævnte i min korte bemærkning før: Jo flere penge vi tjener her, jo større muligheder har vi for at hjælpe andre.

Hvilke lande skal så hjælpes? Ja, det har vi også været lidt inde på i vores fattigdomsdiskussion, og dér er det ikke noget enten-eller. Vi vil altid bryde et af de principper, som egentlig er hellige, for vi må indgå nogle kompromiser, og vi kan ikke undgå at få lidt snavs på fingrene.

I virkeligheden er det ideelt at hævde, at de lidt mere velstående lande selvfølgelig selv må betale, og at når man har så stor en vækst, må man afsætte en del af væksten til at betale regningen. Men vi kunne jo konstatere ved selysven – Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg var på rejse i Sydøstasien og besøgte Thailand og Malaysia – at der var en svag miljøminister, som ikke kæftede sådan op, som vi måske kender det fra lande højt mod nord; han skulle hjælpes lidt.

Jeg vil ikke anbefale, at man udstyrer ham med et mundtøj som her i landet, men det var oplagt, at vi ville få fordel af, at der var et stærkere miljøministerium dér. Det ville være til gavn for os på alle leder og kanter. Men Danmark skal altså ikke omdannes til A/S Skralde-mændene; det må man ikke tro.

De fattige lande har selvfølgelig også nogle behov og ønsker, og dem vil vi også gerne hjælpe, og det har vi så Danida til at klare den store del af.

Det, vi skal vægte, når vi vurderer landene, er selvfølgelig menneskerettighederne, som fru Agnete Laustsen sagde, og – som det så rigtigt er udtrykt i det dagsordensforslag, vi er medforslagsstillere til – at landene tilslutter sig den miljøpolitik, som vi vægter højt, og det er hensynet til biodiversiteten, klimakonventionerne og Montrealprotokollen. Det er meget vigtigt, fordi så stor en del af den miljøindsats, vi gør, gør vi faktisk uden for landets grænser, og så skal det jo ikke modarbejde hinanden, så skal det trække på samme hammel, og derfor er det noget, vi skal arbejde aktivt på.

Så er der vores interesse for fattige grupper og for afvigere på den ene eller anden måde. Det viser sig jo overalt i verden, at dér, hvor man har den respekt, er det muligt også at arbejde for miljøet, og derfor er det et godt signal, at hvis mindretallene behandles ordentligt, er det et sted, hvor der lægges større vægt på det miljø-mæssige.

Jeg glædede mig over, at ministeren nævnte Stillehavsområdet som et eksempel, og på samme måde kunne vi tage det arktiske område. Her er der nogle, der virkelig betaler prisen for andres forurening:

Jeg var sammen med andre medlemmer af Folketinget til en arktisk konference i det nordlige Canada, og dér møder man jægersamfund, som betaler prisen for vores forurening, og det var ikke gift fra Canada eller fra USA, der slog deres fisk ihjel, så de ikke kunne leve af at fiske; det var gift fra Mexico. Så langt væk får forureningen konsekvenser i dag.

Det siger sig selv, at vi ikke kan lade dem selv betale regningen for, at de ikke kan amme deres børn, og at de ikke kan udnytte det, de fanger. Med det lange samvirke, vi har haft med Grønland, har vi naturligvis en ekstra forpligtelse her.

Jeg kan se, at den røde lampe lyser, så jeg skal hurtigt gøre mig færdig.

Det, der skulle være min afslutning, var at sige to ord om Danida og DANCED.

Danida har nok lidt rigeligt med penge og er lidt tung at danse med. Det er en supertanker, der skal omstilles, og man skal lære at få mere miljø for pengene, og det tror jeg også der er vilje til.